

Fjortonde söndagen 2023

När världsalltets Herre och Konung blir människa kommer han i fattigdom och ringhet. Vi ser i hela Bibeln att Gud har en förunderlig förkärlek för de små och fattiga, de ödmjuka och saktmodiga. Därför är det helt naturligt för honom att låta sig födas i ett stall, att leva i fattigdom, att lida och dö i förnedring. Redan hos profeterna anade man detta: ”Se din konung kommer till dig, rättfärdig och segerrik är han. Han kommer fattig, ridande på en åsna, på en åsninnas fåle” (Sak 9:9). Alltsedan dess ser vi att denna fattigdom i Anden går som en röd tråd genom hela Bibeln och genom hela kyrkohistorien. I vår tid formulerades också det uttryck som brukar förknippas främst med den mest katolska världsdelen, Latinamerika, men som gäller hela kristenheten: *opción por los pobres*, alltså att de fattiga har företräde, att de står närmast Faderns och Jesu hjärta.

Jesus uttrycker denna sanning på ett slående sätt i dagens evangelium: ”Jag prisar dig, Fader, himlens och jordens herre, för att du har dolt detta för de lärda och kloka och uppenbarat det för dem som är som barn” (Matt 11:25). Samtidigt är vi alla kallade att bli som barn, eftersom vi redan är Guds älskade barn i ordets fulla bemärkelse genom vårt dop. Ibland tvistar man om alla människor är Guds barn eller om det bara är de som blivit döpta. Det kan tyckas självklart att alla är Guds barn, eftersom han har skapat alla till sin avbild och älskar varje människa och vill ge henne sitt eviga liv. Samtidigt är det något ännu mer som vi har fått genom dopet. Vi blir söner i Sonen, *fili in Filio*, som kyrkofäderna säger. Vi får dela Sonens speciella relation till Fadern. Vi får delta i hans bön och säga Fader vår. Vi får Anden som gåva som ständigt ropar ”Kom till Fadern” inom oss som Ignatius av Antiokia skriver. Vi har fått del av ett enastående privilegium och en ofattbar närhet till Gud i hela hans treeniga mysterium. Det är något så stort att vi aldrig kan fatta och förstå ens en liten bråkdel av detta mysterium.

Samtidigt är det detta som är vårt sanna och verkliga liv, vårt andliga liv, vårt liv i Anden som driver oss *inåt* till Fadern genom Sonen – och sedan *utåt*, ut i hela världen för att vittna om denne Gud. Vi får alltså lära känna Gud inifrån. Vi får del av hans mysterium på ett sakramentalt sätt redan nu i väntan på att vi skall få se Gud sådan han är i sig själv i den eviga härligheten. ”Ingen känner Sonen, utom Fadern, och ingen känner Fadern, utom Sonen och den som Sonen vill uppenbara honom för” (Matt 11:27). Sonen vill verkligen uppenbara sin Faders kärlek för oss. I hela evangeliet ser vi hur Jesus gång på gång och med stor inlevelse försöker förklara vem vår Fadern i himlen är och hur barmhärtig han är. I liknelser och i allt vad han säger och gör vill Jesus visa oss vem Fadern är. Han tröttnar aldrig på att förmedla denna uppenbarelse till oss.

”Nådig och barmhärtig är Herren, långmodig och stor i mildhet. Herren är god mot alla och förbarmar sig över alla sina verk” (Ps 145:8). Psalmistens ord visar oss att redan det gamla, första förbundet fått en djup insikt i Guds barmhärtighet och nåd. Ibland har man fallit för frestelsen att spela ut det Gamla testamentets syn på Gud mot det Nya Testamentes syn. Därför är det alltid viktigt att betona kontinuiteten. Jesu person och mysterium förbereds steg för steg i Israels historia. Därför läser vi i nästan varje mässa en text ur det Gamla testamentet för att se helheten i Guds uppenbarelse. I varje mässa får vi i responsoriepsalmen delta i det gamla förbundets lovsång till sin Herre och Gud. På så sätt leds gudsfolket fram till en allt djupare och innerligare förening med den Gud som blivit människa i Jesus. Han kom till oss som ett fattigt barn för att vi skulle bli små, fattiga och ödmjuka barn till världsaltets Herre.

Jesus vill komma till varje människa för att frälsa henne från det onda och ge henne del av gudomlig natur, så att hon i Andens kraft kan överlåta sig helt till Fadern. ”Kom till mig” säger Jesus, ” alla ni som är tyngda av bördor, jag skall skänka er vila” (Matt 11:28). Vi bär alla med oss en börda av svaghet, sårbarhet och synd. Bördan kan vara av helt olika slag, men vi måste alla erkänna att vi bär med oss så mycket som tynger oss och visar på vårt behov av befrielse och frälsning. Det är en av livets största nådebevis, när vi kan inse vad som är vår börda och överlämna den till Jesus. Det kan vara något vi skäms över. Det kan vara ett sår som sitter i sedan tidig barndom. Det kan vara något stort och skrämmande. Det kan vara något litet och obetydligt. Huvudsaken är att vi ser vårt behov och förstår att det som först verkade vara något som hindrade oss att komma till Jesus i stället är det som mest drar ner hans förbarmande kärlek över oss. Det är Jesu stora längtan att få ta över vår börda och befria oss från allt som tynger oss.

När vi väl har tagit detta livsavgörande steg att överlämna oss helt med vårt sår och vår börda till Jesus, då binds vi med kärlekens lena band till honom. Evangeliet använder ordet ok för att uttrycka att vi binds fast vid Jesus på ett ouplösligt sätt- ”Ta på er mitt ok och lär av mig, som har ett milt och ödmjukt hjärta, så skall ni finna vila för er själ. Mitt ok är skonsamt och min börda är lätt” (Matt 11:29-30). Jesus vill göra oss levande, pånyttfödda – som Paulus säger: ”levande genom att hans Ande bor i er” (Rom 8:11). Vi kan aldrig fatta att vi är ett hem för den helige Ande, ett heligt tempel där Anden bor och verkar. Men då måste vi också ta på oss Jesu ok, i obrottslig lydnad och hängiven kärlek till honom och hans evangelium. Då blir vi också Faderns älskade barn i ordets fulla bemärkelse. Vi får lyssna till Andens stilla maningar. Vi får lyda Jesu bud och leva av hans ord. Vi får lyhört och hörsamt ta till oss allt vad Gud vill ge oss och utföra det som han väntar sig av oss, dag för dag, stund för stund.